

Fluctuaties in Flaxwood gitaren: Rautia

Vanaf het eerste moment dat Flaxwood gelanceerd werd, waggelt het bedrijf van been tot been, van arm tot arm! Ze zijn met de juiste instelling in Finland gestart, maar ergens halverwege 2008 in elkaar gestort. Vooral de tegenslag in productie speelde hierin een grote rol. Inmiddels hebben ze op alle fronten orde op zaken gesteld en staan ze nu met beide benen in de gitaarwereld. Vanaf dag één werden ze door de pers op handen gedragen. Je kunt niet anders dan meteen onder de indruk raken van de evenwichtige klank met een zeer diepe intonatie, waardoor je moeiteloos alle vingertrucjes op de toets kunt uitvoeren. De toon staat, en eist rillingen. Ruim vier jaar ontwikkelde het Finse bedrijf op basis van een uitvinding van hun universiteit. Ze hebben het materiaal tot een klein klein wondertje verheven. En natuurlijk ligt daar meteen het probleem. Dit is een gitaar aan elkaar gelijmd met legeringen. Er valt geen hout te bekennen, hoewel de legering op basis van sparrenhout gemaakt wordt.

Door NICKY MOEKEN.

Da's snel klaar! Dit is het perfecte instrument. Zou je met anderen vergelijken, dan mag je dit best als een serieuze kanshebber zien, in de strijd om de beste gitaar. Maar zo werkt het natuurlijk niet. We weten allemaal, dat vele imperfecte gitaren ons gigantisch lol geven. Dus kun je wat deze Flaxwood Rautia betreft alleen maar opscheppen met heerlijke afmetingen en een betrouwbare stabiliteit. Dat het daarnaast een charme heeft, waardoor het een 'mijn gitaar' gevoel geeft, had ik niet verwacht. Ook de sublieme Parker, Catalyst en Aristides gitaren bestaat uit legeringen, die stabiliteit garanderen. Toch geven ze me niet het gevoel van vertrouwen, zoals deze Rautia!

Flaxwood!

Voor compleet andere doeleinden werd het materiaal, dat aan de basis van Flaxwood zou staan, in de universiteit van Helsinki ontwikkeld. Heikki Koivuova begon eind 2002 dit materiaal op een andere manier te bewerken. Hij koos voor een merendeel hout in de legering, experimenteerde met verschillende soorten en vond sparrenhout het meest sprekend. Al snel werd duidelijk, dat de klankvorming niet met de gekozen houtsoort overeen kwam. Zo klinkt sparrenhout meer als ebbenhout en mahoniehout kwam verdacht overeen met de zachte trekken van esdoorn of Koa. Dit werd dus geen gegeven voor de body en hals structuur, maar de zangtalenten van het uiteindelijke resultaat. Sparrenhout kwam als beste tevoorschijn. Het kreeg de naam Flaxwood, omdat het materiaal dat met sparrenhout vermengd werd als Flax bij de universiteit bekend stond. Na vier jaar waren de hoorbare verbeteringen met een traditionele houten gitaar merkbaar. De resonantie en intonatie waren beter definieerbaar, de sustain bleef in dezelfde toonsoort lang hangen. Geen dode punten op de toets en geen wolfnoten. Wel een snellere Feedback resultaat als je voor een luidspreker ging staan en het klonk minder grof, maar melodius.

Traditioneel?

Body en hals worden uit hetzelfde materiaal, maar uiteraard in aparte mallen, gegoten. Vervolgens worden ze aan elkaar gelijmd en omdat dit materiaal niet werkt, past het tot de kleinste micrometer. Vervolgens kiest men in Hardware de traditionele weg met een Gotoh brug en stemmechanieken, alsook een eigenzinnige kijk op Dunlop Jumbo fretdraad. Ze hebben het wat harder gemaakt.

Alleen de topkam werd voor een betere geleiding opnieuw ontwikkeld. Ze vonden een materiaalsoort, die Nasa in haar Space Shuttles gebruikt en wat veel overeenkomsten met Teflon vertoont. Verdere details wil Flaxwood niet kwijt en het zal ons bovendien een worst zijn. Het klinkt en daar gaat het om. Dat het langer dan een mensenleven meegaat, kunnen we toch niet bewijzen. Dat de gitaar hierdoor een onbeperkte garantie krijgt op alle Flaxwood materialen, dus met uitzondering van Hardware en fretwerk, is een koud kunstje. Zelf mutilatie van het instrument is natuurlijk ook uitgesloten.

Een Smörgasbord in toon!

Flaxwood gitaren worden door twee mensen in elkaar gezet. Nu kan iedereen dit, maar zij zijn tevens verantwoordelijk voor de uiteindelijke klank. Zij bepalen dus of Duncan, EMG, DiMarzio of Danelectro's Lipsticks op een bepaald model werken. Ik verzeker je, ze hebben een paar goede oren. Ik ben geen fan van Seymour Duncan elementen, maar op dit beestje hebben ze de juiste twee gevonden. Het zijn ook niet dezelfde. Dat zegt veel over het onderzoek dat hieraan vooraf ging. Voor hals en brug vonden ze een eigen Humbucker.

Mastervolume en twee toonregelaars geven je aardig wat speelruimte in geluid. De 5-standen schakelaar voegt hier nog één en ander aan toe. Laat ik volstaan met 'het geeft je zat klanken'. Maar eigenlijk doe ik het instrument daarmee te kort. Na twee weken spelen heb ik ze nog niet allemaal gevonden. Je hebt hier meer lol van dan in de speeltuin! Laat ik meteen zeggen wat ik mis. Het heftig felle Telecaster geluid ontbreekt, de glasharde, vocale toon van Rickenbackers en dat akoestische tintje, wat je in sommige Fenders en PRS modellen in de twee middenstanden kunt vinden. Daarna ...?

Alles wat je op dit instrument doet, is muisstil, inclusief de elementen, maar behalve de standen schakelaar. In de traditie van innovatie had ik sensor schakelaars gekozen. Nu hoor je een tik als je van positie verandert. Normaliter zul je hier op de meeste gitaren vanaf blijven als je speelt, maar de variaties in geluiden zijn op deze Flaxwood subtiel en goed in één nummer bruikbaar. Het stoort als je dan schakelt!

Aan de achterzijde van de gitaar vind je een uitholling. Dit zag je niet op de prototypes. Hierin werd snel ontdekt dat de klank te wollig klonk. Wil je dit horen, dan moet je de gaten met je buik afdempen. Nu klinkt het instrument door een speciaal ontwikkeld afschermkap open, helder en vol.

Na twee weken

Dit is de mooi uitzijnde Flaxwood gitaar van dit moment. Je hebt ze in standaard kleuren en met matte afwerking. Op alle fronten is dit de perfecte gitaar. Het heeft een waanzinnige intonatie, geweldige Humbuckers en prima toon en volume regelaar. Kritiek kun je alleen op de 5-standen schakelaar leveren. Deze tikt als je van de ene naar de andere stand schakelt. Qua geluid en speelbaarheid zit Flaxwood op dezelfde hoge zetel als bijvoorbeeld Vigier of PRS. In bepaalde opzichten kan het zelfs deze merken aan. Ze hebben slechts één uitdaging. Hoe maakt je dit aan de rest van de wereld duidelijk. ✓

In Oogopslag

Flaxwood Guitars, Heinävaara, Finland
Model: Rautia, twee Humbuckers
Ontwerp en bouw: Finland

Winkelprijs: 2HB-H Rautia Hardtail: € 1.903,-
2HB-T Rautia Tremolo: € 2.080,-

Linkshandig verkrijgbaar

Algemene kenmerken:

6-snarig elektrisch model met eigen body structuur en afmetingen, 3 x 3 stemmechanieken

Houtsoorten:

- Flaxwood body (houtlegering van sparren) met een resonerende achterplaat
- Gelijmde hals van Flaxwood
- Toets van Flaxwood

Afmetingen:

Totale lengte: 1,02 meter

Mensuurlengte: 65 cm

Topkam breedte: 4,35 cm

12e fret breedte: 5,22 cm

Radius: 12 inch

Elektronica:

- Twee Seymour Duncan Humbuckers: brug TB-14 Custom 5 Trembucker hals SH-2N Jazz Humbucker
- Eén Master volume met twee toonregelaars
- 5-standen schakelaar

Hardware:

- Gotoh 2HB-H 510UB brug
- X-Tune topkam
- Jumbo fretdraad van Flaxwood
- Twee draagbandknoppen

Accessoires:

- Afsluitbare maatkoffer
- Afstelsleutel voor brug en voor afstelpen
- 0.010 Elixir Anti-Rust snaren

Distributie:

Via selectief dealerbestand

Rechtstreeks: www.flaxwood.com

